

Příběh obyčejného člověka

Jmenuji se Václav Zelenka a stojím u památníku obětí lidických dětí, který tu stojí od doby, kdy jsem býval starostou Lidic.

Narodil jsem se v Kladně a mládí jsem prožil v Lidicích. Stále mám před očima, jak jsem se probral a všude kolem byl hluk, oheň a po vesnici běhali nějakí neznámí muži. Několik těch mužů odvádělo nás, děti, do takových velkých vlaků a ty nás odvezly do cizí země. Nikomu jsem tam nerozuměl a bylo mi smutno po mé mamince a tatínkovi.

Skončil jsem v šedivém domě, který se mi moc nelíbil. Byl to dům plný dětí. Začínám se učit nový jazyk, abych jim rozuměl a dokázal se s nimi bavit a hrát. Ale když mi je smutno, vzpomenu si vždy na mámu a na tátu a hned se mi uleví. Po čase pro mě přijela nějaká cizí milá rodina a vzala si mě s sebou do jejich domu. S nimi jsem bydlel a nakonec skončil v táboře, který se jmenoval Hitlerjugend. Tam jsem tvrdě běhal a střílel, abych se zocelil.

Válka skončila, a moje skutečná matka si mě našla. Začali jsem bydlet v mém rodném městě Kladně. Vyprávěla mi, kam se dostala a jak se jí tam vedlo. Pak jsem se ještě dozvěděl, že otec byl zabit a že já byl odvezen na převýchovu do Německa.

Vrátili jsme se do obnovených Lidic a studoval jsem elektrotechnickou průmyslovou školu v Praze. Po maturitě jsem byl přijat do firmy Aritma a poté do Správ dopravních letišť. Za několik let jsem se stal starostou obce Lidice. Jsem Václav Zelenka, jedno z lidických dětí, které přežilo.

Jaroslav Stránský, VIII. tř. 2014/15

